

Cảm Nhận về Chữ Duyên

Thái Thanh

Trong tất cả kinh sách của Phật mà tôi được thọ trì, tôi thích nhất là bộ kinh Pháp Hoa. Hôm nay tôi vừa tụng xong đến phẩm Dược Vương Bồ Tát bốn nguyện thứ 23, tôi thấy thật tâm đắc, thấy đầu óc tỉnh táo thanh mảnh, lòng tràn đầy hỷ lạc, cảm giác lâng lâng thật nhiệm màu... Suy gẫm lại mình... Tất cả đều phát xuất từ một chữ Duyên.

Hồi còn nhỏ tôi thương bà Nội tôi lắm, tôi thường quanh quẩn bên bà. Nội tôi tu Phật, bà quy y tại Tịnh xá Ngọc Nhơn, Qui Nhơn; Nội không biết chữ lại bị mù nhưng chính bà là người đầu tiên dạy cho tôi biết về Phật pháp. Nội hiền lương nên mới sinh ra Ba tôi, các ông Bác và các Cô tôi... họ tuy không tu Phật nhưng người nào cũng sống thiện lương nhân hậu cả.

Khi Nội tôi mất tôi chỉ mới học lớp Ba nên những điều Nội dạy chỉ nằm trong trí nhớ nhỏ nhoi chứ tôi chưa hình thành nên rằng mình phải tu Phật. Năm tôi học trung học tôi đến nhà bạn chơi. Cả nhà bạn ai cũng tu theo Phật, tự dưng tôi thấy thích quá. Nhờ bạn tôi dắt tôi đi chùa, tôi được sư thầy tặng cho quyển Kinh Nhật tụng và một xâu chuỗi dạ quang để trong bóng tối nó phát sáng; bạn còn rủ tôi đi chùa Long Khánh tụng kinh vào buổi tối. Tôi nhớ hồi đó tôi ngồi tụng nghiêm trang từ trang đầu cho đến hết thời kinh, còn bạn tôi thì nó chuồn lẹ ra ngoài chơi mất ngủ từ đầu khai kinh.

Tôi quý xâu chuỗi và quyển kinh Nhật Tụng thầy cho, nên mang về khoe với Má tôi. Má tôi thích lắm và tôi lại tặng hai món quà quý này cho Má. Không ngờ từ đó Má tôi lại siêng đi chùa, quy y Phật pháp từ đó cho đến cuối đời... Ngoại tôi mất khi Má mới 16 tuổi, Má được bà Nội Má tức là bà Cố của tôi nuôi cho đến lúc gã chồng cho Má, mà nhà bà Cố tôi không hề biết Phật pháp là gì, vì vậy nên Má tôi có duyên với Phật là do tôi.

Sau 1975 tôi không còn học chung với cô bạn năm đó nữa. Tôi cũng xa rời Phật pháp không đến chùa cầu kinh hay sám hối như hồi xưa Nội dạy. Tôi rời bỏ Phật pháp rồi trôi theo dòng đời suốt một thời gian dài rất dài là lâu. Những năm tháng đó cuộc đời tôi đúng nghĩa trôi lăn. Tôi đau khổ, buồn bã trong cô đơn lặng thầm không biết đâu là cứu cánh. Cho đến một ngày tôi gặp tai ương lớn nhất trong đời mình, tôi được bà bác Ba bán sát cạnh hàng của mình khuyên tôi nên cầu xin Bồ Tát Quan Âm cho bớt khổ. Tôi thường đến chùa Long Khánh một mình và cầu nguyện đức Quan Âm ngự ở ngay chính cổng chùa đi vào. Tôi được thầy Nguyên Chơn tặng cho quyển sách với tựa đề "**Lá thư Tịnh độ của Ân Quang Đại sư**". Tôi mang về chợ vừa bán hàng vừa đọc và thấy rất hay nên mang về cho Má tôi đọc. Má tôi thích lắm, đọc xong đem đi in lại mà tặng cho bạn cùng tu của Má.

Tuy vậy nhưng tôi chỉ thích đọc sách Phật chứ không hề tu tập Phật pháp. Và cô bạn ngày xưa dẫn dắt tôi đi chùa thì bây giờ cả nhà cô đều bỏ hẳn đạo Phật mà theo đạo Tin Lành, đức tin dành cho Chúa. Chỉ có Má tôi là tu hành theo Phật thôi. Má ước nguyện khi Má mất được ra đi thanh thản và được cúng trai tăng cho Má. Tôi rất thương Má nhưng không nghĩ Má sẽ làm được điều này vì Má tôi vẫn còn sân si lắm. Nhưng Má tôi lại được duyên lành này khi từ giã nhân gian mà đi.

Sinh, lão, bệnh, tử... Ai cũng phải trả đủ Nghiệp của mình rồi đi. Má tôi đau nặng đúng tròn một năm rồi mới mất. Trong thời gian đau đớn với bệnh tật Má không còn nhớ đến Phật pháp nữa. Và tôi cũng không là người nhắc nhở cho Má những công đức mà Má đã gieo trồng bởi vì hồi đó tôi bị cháy chợ đến trắng tay, tôi vất vả kiếm tiền để nuôi hai đứa con học đại học. Tôi chỉ lo cho con mình, tôi có lỗi với Má... Đến khi Má mất rồi, thương Má tôi đã phát nguyện ăn chay và trì kinh niệm Phật, giữ giới trong 49 ngày để cầu nguyện cho Má. Bắt đầu từ lúc ấy tôi mới tu tập Phật pháp. Bắt đầu từ lúc ấy tôi mới cảm nhận được sự huyền nhiệm của Phật pháp, tất cả là nhờ cái duyên của chính Má tôi để lại. Và tất cả đúng như vậy. Tôi mang Phật pháp về nhà mình, nhà tôi chỉ có Má là cảm nhận được duyên lành này và mãi đến khi Má mất nhân đã gieo mới đến kỳ trở quả. Nhờ Má, tôi đến và tâm đắc toàn đắc với con đường tu học Phật. Và từ đó cho đến bây giờ tôi luôn dành thời gian để học Phật và tu Phật. Tôi cảm giác như cuộc đời mình tươi sáng hơn, tôi hạnh phúc trong sự bình an mỗi ngày. Tất cả là từ một chữ Duyên phải không ạ! Hôm nay tôi chia sẻ điều này không có ý rủ rê người người theo Phật mà chỉ là lời tâm tình tôi đến các bạn thôi. Tôi cầu mong tất cả mọi người gặp được duyên lành như tôi, cho dù bạn tin bất cứ tôn giáo nào của thế gian này cũng được điều như vậy để bình an...

Thái Thanh